

nografie inspirată și aplicată, să ne aflăm în fața unei lecturi regizorale originale și novatoare, subsumată unui concept coerent, care să dea unitate de gând și stil spectacolului. Lipsa acestui element nu scade însă, în mod dramatic, meritele unui spectacol reușit în calitatea sa de act de cultură.

Bogdan POPESCU

Un comedigraf de vocație

Autor al unor excelente piese satirice într-un act — **Bustul, Lapsus, Nu risipiți cămillele** — Constantin Brăescu nu mai e demult un necunoscut pentru critică și oamenii de teatru care l-au aplaudat fără rezerve aceste piese, jucate de numeroase formații teatrale de amatori din țară, cu un succes ce nu mai lăsa loc nici unui dubiu asupra calităților autorului.

Secretul unui om de **zăpadă** — titlu sub care se reprezintă acum, la Botoșani, prima sa piesă de „lung metraj” — reconfirmă nu doar un talent, ci și o vocație satirică, menită să îmbogățească paleta dramaturgiei noastre contemporane. Un simț al replicii ca și al situației comice, pe care nu l-am mai întâlnit poate de la Tudor Mușatescu încoace, o fluentă a progresiei comice și o capacitate de a crea tipuri comice care nu pot să nu ne amintească, pe de altă parte, de Gălțele lui Kirilțescu (Aneta Dăduleanu neavând descendenți în linie directă, de valoarea acestui Iorgu Birsac al lui Constantin Brăescu), o savoare a caricaturalului ce nu ocolește cituși de puțin pitorescul dar știe să ajungă foarte repede la grotesc, în fine, un rar înfinit firesc al enormității, sfîrșesc prin a conferi scriiturii dramatice o inconfundabilă originalitate. Odată dezlănțuită, verva satirică a autorului se dovedește practic inepulzabilă iar comicul său e irezistibil, dispensându-se de osatura unei acțiuni propriu-zise. În această nedomolită revărsare de fantezie comică spumoasă și spirituală stă însă și pericolul ei, autorul părfînd a nu ști exact unde vrea să ajungă și nici cînd trebuie să se oprească. Sînt astfel unele momente în care piesa dă senzația că se lungeste fără a merge totuși mai departe, solicitînd poate o mai decisă intervenție regizorală decît cea de care beneficiază în spectacolul botoșănean.



În jurul „omului de zăpadă” Ofilia Birsac (Elena Coriciuc Ligi), Minodora (Violeta Afrăsinei), Iorgu Birsac (Eugen Traian Bordoșanu — autor și al regiei spectacolului) și Irina (Cristina Hodoroabă)

Nici acesta nu e lipsit, de altfel, de ciudățenii. Semnînd regia spectacolului, Eugen Traian Bordoșanu își asigură partea leului și ca interpret al rolului principal, Iorgu Birsac, lăsîndu-ne astfel să-i ghicim mai greu aportul creator în ambele ipostaze. Existența precedentului cinematografic oferit de Sergiu Nicolaescu — frecvent actor în filmele pe care le regizează — nu credem că îndrituiește extinderea procedului în teatru, chiar dacă mostra botoșăneană oferită se situează încă sub zodă posibilului, neștirbind meritul lui Eugen Traian Bordoșanu de a fi scos la lumină, fie și cu acest preț, un text de valoare. Strădaniile Elenei Coriciuc-Ligi (Ofilia Birsac), ale Violetei Afrăsinei (Minodora) și ale lui Constantin Molocăa, autorul scenografiei, nu sînt lipsite de profesionalitate, susținînd în bună măsură adevrat afirmarea textului. S-ar fi putut, fără îndolală, mai mult. Avînd însă în vedere forțele de care dispune în clipa de față colectivul botoșănean, comparativ cu acelea ale altor teatre din București și din țară, n-ar fi oare aproape nedrept să nu observăm că, dincolo de neîmplinirile lui, grație totuși acestui spectacol un comedigraf de vocație poate intra în circuitul național al valorilor noastre dramaturgice?

Victor PARHON